

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: I Kž 355/2019-4

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Vrhovni sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Vrhovnog suda Žarka Dundovića kao predsjednika vijeća te Ratka Šćekića i Dražena Tripala kao članova vijeća, uz sudjelovanje više sudske savjetnice – specijaliste Marijane Kutnjak Čaleta kao zapisničarke, u kaznenom predmetu protiv optužene K. T. zbog kaznenog djela iz članka 110. Kaznenog zakona („Narodne novine“ broj 125/11., 144/12., 56/15., i 61/15.- ispravak i 101/17. - dalje: KZ/11.), odlučujući o žalbama državnog odvjetnika i optužene K. T. podnesenim protiv presude Županijskog suda u Varaždinu od 5. ožujka 2019. broj 4 K-30/18-69, u sjednici održanoj 24. travnja 2020.,

p r e s u d i o j e :

I. Djelomično se prihvaća žalba optužene K. T., preinačuje se pobijana presuda u odluci o kazni na način da se optužena K. T. za kazneno djelo iz članka 110. KZ/11. zbog kojeg je prvostupanjskom presudom proglašena krivom, na temelju iste zakonske odredbe, osuđuje na kaznu zatvora u trajanju od 8 (osam) godina, u koju kaznu joj se, na temelju članka 54. KZ/11., uračunava vrijeme provedeno u istražnom zatvoru od 9. travnja 2018. pa nadalje.

II. Odbijaju se kao neosnovane žalbe državnog odvjetnika i u ostalom dijelu žalba optužene K. T. te se u ostalom pobijanom, a nepreinačenom dijelu potvrđuje prvostupanjska presuda.

Obrazloženje

Pobijanom presudom Županijskog suda u Varaždinu broj K-30/18-69 od 5. ožujka 2019. optužena K. T. proglašena je krivom zbog počinjenog kaznenog djela protiv života i tijela, ubojstvom iz članka 110. KZ/11. i na temelju te iste zakonske odredbe osuđena je na kaznu zatvora u trajanju od 10 (deset) godina.

Primjenom odredbe članka 54. KZ/11. optuženici je u izrečenu kaznu zatvora uračunato vrijeme provedeno u istražnom zatvoru od 9. travnja 2018. pa nadalje.

Na temelju članka 69. KZ/11. optuženici je izrečena sigurnosna mjera obveznog liječenja od ovisnosti o alkoholu koja će se izvršavati u okviru zatvorskog sustava, a najdulje tri godine.

Na temelju članka 79. KZ/11. od optuženice je oduzet kuhinjski nož nepoznate marke, ukupne dužine 26,5 cm, dužine oštrice 15,5 cm, s crnom PVC drškom, a koji predmet će Policijska uprava koprivničko-križevačka uništiti.

Na temelju članka 158. stavka 2. Zakona o kaznenom postupku („Narodne novine“ broj 152/08., 76/09., 80/11., 121/11. – pročišćeni tekst, 91/12. – Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 143/12., 56/13., 145/13., 152/14. i 70/17. – dalje: ZKP/08.) oštećenici T. i P. T. se sa svojim imovinskopравnim zahtjevom upućuju u parnicu.

Na temelju članka 148. stavka 6. ZKP/08. optuženica je u cijelosti oslobođena obveze da naknadi troškove kaznenog postupka iz članka 145. stavka 2. točke 1. do 6. ZKP/08. te nagradu i nužne izdatke za postavljenog branitelja po službenoj dužnosti.

Protiv te presude žalbe su podnijeli državni odvjetnik i optuženica.

Državni odvjetnik se žali zbog odluke o kazni s prijedlogom da Vrhovni sud Republike Hrvatske preinači prvostupanjsku presudu u odluci o kazni na način da optuženici izrekne kaznu zatvora u duljem vremenskom trajanju.

Optužena K. T. je žalbu podnijela putem branitelja, odvjetnika R. K., zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja te zbog odluke o kazni s prijedlogom da Vrhovni sud Republike Hrvatske pobijanu presudu ukine i predmet uputi prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje i odluku, podredno da pobijanu presudu preinači i okrivljenici ublaži izrečenu kaznu zatvora, te osobno, bez navođenja žalbene osnove, s prijedlogom da joj se „omogući obnova postupka jer je puno propusta i nepravilnosti u nepravomoćnoj presudi Županijskog suda u Varaždinu ili izuzeće ovog suda, jer nije kriva i želi to dokazati.“

S obzirom da se žalbe optuženice i njenog branitelja međusobno preklapaju i u sadržajnom pogledu se nadopunjuju u nastavku će se razmatrati kao jedinstvena žalba optuženice.

Odgovori na žalbe nisu podneseni.

Sukladno članku 474. stavku 1. ZKP/08. spis je prije dostave sucu izvjestitelju dostavljen Državnom odvjetništvu Republike Hrvatske.

Žalba optuženice je djelomično osnovana, dok je žalba državnog odvjetnika u cijelosti neosnovana.

Nije u pravu optuženica kada tvrdi da su ostvarene bitne povrede odredaba kaznenog postupka iz članka 469. stavka 1. točke 11. ZKP/08. (pravilno je: članka 468. stavka 1. točke 11. ZKP/08.). Ističući ovu žalbenu osnovu žaliteljica navodi da se pobijana presuda ne može ispitati jer su razlozi presude potpuno nejasni ili u znatnoj mjeri proturječni, o odlučnim činjenicama postoji znatna proturječnost između onoga što se navodi u razlozima presude o sadržaju isprava ili zapisnika o iskazima svjedoka i samih tih isprava ili zapisnika. Argumentirajući razloge za žalbu optuženica navodi kako je u zapisniku o obavljenoj rekonstrukciji od 29. kolovoza 2018. navedeno da je optuženica prilikom rekonstrukcije

izjavila i pokazala kako je nož: „...držala objema rukama kod prsiju, tako da se oštrica nalazila između njih, okrenuta prema dolje.“, dok je u obrazloženju pobijane presude (stranica 12., 3. odjeljak) u odnosu na ovu odlučnu činjenicu prvostupanjski sud naveo drugačije tvrdnje: „Zaključno, valja navesti kako je optuženica, iako je tijekom čitavog postupka, u prvom ispitivanju, na rekonstrukciji i raspravi od 17. prosinca 2018. u svojoj obrani tvrdila da je nož držala u lijevoj ruci...“, iako, po navodima ove žaliteljice, na rekonstrukciji, a što proizlazi iz sadržaja samog zapisnika, tako nešto optuženica nije nikada iskazala.

Međutim, suprotno takvim žalbenim tvrdnjama optuženice prvostupanjski sud je u obrazloženju pobijane presude, a u odnosu na ove okolnosti iznio jasne, određene i dostatne razloge u odnosu na činjenicu držanja noža tijekom ovog inkriminiranog događaja, reproducirajući sve one varijante koje je optuženica o tome navela kako tijekom rasprave, tako i tijekom ispitivanja sudsko medicinskih vještaka, ali isto tako i tijekom same rekonstrukcije te je na temelju takvih različitih opisa tog istog događaja, dovodeći ih u međusobnu vezu s iskazom svjedoka I. T. i usuglašenim nalazom i mišljenjem sudsko medicinskih vještaka dr. J. Š. i dr. A. K., ispravno zaključio da ovakva različita i suprotna iskazivanja o načinu držanja noža od strane optuženice upravo ukazuju na nevjerodostojnost i neuvjerljivost opisa samog tijeka inkriminiranog događaja koji je dan u obrani optuženice, zbog čega se, između ostalog, i njezina varijanta dinamike samog događaja i mehanizma nastanka ozljede kod žrtve M. T. ne može prihvatiti kao istinita i vjerodostojna (stranica 12., 3. odlomak obrazloženja odozgo).

Stoga, imajući u vidu naprijed navedeno, a u odnosu na ovu odlučnu činjenicu (način držanja noža od strane optuženice) ne postoji proturječje između onoga što se navodi u zapisniku o rekonstrukciji i onoga što se iznosi u razlozima pobijane presude. Suštinski, ovi prigovori optuženice se odnose na pitanje pravilnosti utvrđenog činjeničnog stanja, a o kojem će biti više riječi u nastavku ovog obrazloženja.

Slijedom svega iznesenog, sud prvog stupnja nije počinio postupovnu povredu na koju upire optuženica, a isto tako nisu počinjene niti druge bitne povrede odredaba kaznenog postupka, na čije postojanje drugostupanjski sud, u skladu s odredbom članka 476. stavka 1. točke 1. ZKP/08., pazi po službenoj dužnosti.

U odnosu na žalbene razloge pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja uvodno treba napomenuti da optuženica u suštini i u pretežitom dijelu osporava pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja u odnosu na, po njenom mišljenju, odlučne činjenice, dok u manjem dijelu ističe da činjenično stanje nije u potpunosti utvrđeno.

Međutim, nasuprot žalbenim navodima optuženice, po ocjeni suda drugog stupnja, činjenično stanje je od strane suda prvog stupnja u potpunosti i na pravilan način utvrđeno.

Naime, utvrđenja i zaključci suda prvog stupnja zasnovana su prvenstveno na usuglašenim nalazima i mišljenjima vještaka sudsko medicinske struke te na temelju pronađenih i izdvojenih materijalnih tragova, a podredno i na iskazima svjedoka, koji su korišteni kao kontrolni dokazi pa je prvostupanjski sud, na temelju savjesne ocjene svakog pojedinog dokaza zasebno i potom svih provedenih dokaza zajedno, donio zaključke koji su u potpunosti logični i zakoniti, a tiču se upravo postojanja svih utvrđenih odlučnih činjenica, kako je to i obrazloženo u pobijanoj presudi.

Argumentirajući ovaj žalbeni prigovor optuženica ističe da je pogrešan zaključak prvostupanjskog suda da je optuženica kritične zgode postupala s izravnom namjerom da liši života svoga supruga M. T., jer iz provedenih dokaza proizlazi kako ista nije imala motiva za tako nešto te se, po njenom mišljenju, radilo o nesretnom slučaju do kojeg je došlo uslijed pokliznuća žrtve na tepihu, a kojom prilikom je žrtva u padu povukla optuženicu na sebe i tom prigodom je došlo do uboda noža koji je držala optuženica u tijelo žrtve.

Međutim, unatoč tome što tijekom dokaznog postupka nije na potpuno nedvojben način i bez ikakve sumnje utvrđen pravi razlog i motiv za inkriminirano postupanje optuženice, prvostupanjski sud potpuno pravilno zaključuje, imajući u vidu nalaz i mišljenje vještaka psihijatra dr. A. B., da je samom tragičnom događaju prethodila jedna produljena i otežana komunikacija između optuženice i žrtve, brojne konfliktne situacije u obitelji koje su vrlo često rezultirale i fizičkom agresijom prema njoj, alkoholizam i neuspješno liječenje žrtve i optuženice, oduzimanje djece i smještanje u udomiteljsku obitelj, pa kada se uz sve to ima u vidu da je neposredno prije samog inkriminiranog događaja došlo do određenog porasta afektivne tenzije kod optuženice, koja je pod utjecajem alkohola i kao emocionalno nestabilna strukturirana ličnost mogla težiti svom pražnjenju pod slikom oslobođene agresije, to je u pravu sud prvog stupnja kada zaključuje da je sve ovo kumulativno i dovelo do ovakve neprimjerene reakcije optuženice. Pri tome žaliteljici treba ukazati i na činjenicu da se kazneno djelo ubojstva, kao što je ovo, može počinuti i bez nekog posebnog i jasnog motiva, tako da motiv, sam po sebi, nije nužan da bi se radilo o počinjenju ovog kaznenog djela.

Također je u pravu prvostupanjski sud kada u pobijanoj presudi, suprotno tvrdnjama optuženice, zaključuje da se u ovom konkretnom slučaju ne radi o nesretnom slučaju i da do ozljeđivanja žrtve nije došlo uslijed pada optuženice na žrtvu, dok je u ruci držala nož, a nakon što ju je žrtva u jednom trenutku povukla na sebe.

Naime, iz provedenog dokaznog postupka utvrđeno je kako doista nije bilo neposrednih očevidaca ovog događaja, jer su se u tom trenutku u sobi nalazili jedino žrtva i optuženica, dok se svjedok I. T., koji je u to vrijeme živio zajedno s njima, nalazio u drugoj prostoriji odnosno u dnevnom boravku.

Stoga je prvostupanjski sud, a u nedostatku svjedoka očevidaca ovog događaja, ovu odlučnu činjenicu potpuno ispravno utvrđivao na temelju pronađenih i fiksiranih materijalnih tragova te osobito na temelju provedenog i usuglašenog sudsko medicinskog vještačenja od strane vještaka dr. J. Š. i dr. A. K.

Iz suglasnih nalaza i mišljenja ovih sudsko medicinskih vještaka proizlazi kako pravilni izgled ubodnog otvora ubodne rane, okomiti položaj na uzdužnu os tijela i lokalizacija ubodne rane na prednjoj strani prsnog koša u praksi i u pravilu nastaju kod žrtve koja se, u položaju relativnog mirovanja, nalazi u ležećem položaju, leđima oslonjenim o podlogu, dok se osoba koja zadaje ozljedu nalazi s jedne od bočnih strana žrtve. Kada bi se događaj odigrao onako kako je to u obrani navela optuženica (naguravanje između nje i žrtve te zajednički pad na krevet) tada bi, po mišljenju vještaka, i pri najmanjem pomaku tijela sudionika ozljeđivanja ili samo noža, prilikom ubadanja i izvlačenja, došlo do nastanka ubodno rezne, a ne tipične ubodne rane kakvu je kritične zgode doista i zadobila žrtva. Osim toga, u pretpostavljenom padu na krevet, a kako je to u svojoj obrani opisala optuženica, uslijed dinamike borbe između žrtve i optuženice, pokliznuća i pada na krevet, trebalo bi

očekivati nastanak ubodno rezne (a ne isključivo ubodne) rane žrtve niže, u predjelu trbuha, a ne visoko gore, gdje se stvarno nalazila ubodna rane žrtve, pa je slijedom navedenog, po mišljenju ovih vještaka, verzija ozljeđivanja žrtve dok ona mirno leži na krevetu najvjerojatnija, pa je stoga pravilan zaključak prvostupanjskog suda kako je verzija ozljeđivanja koju je opisala optuženica u svojoj obrani usmjerena na izbjegavanje kaznene odgovornosti.

Isto tako nije u pravu optuženica kada u svojoj obrani tvrdi da je trenutku ozljeđivanja žrtve neposredno prethodio napad žrtve na optuženicu, udaranjem o vrata ormara u spavaćoj sobi, sugerirajući na taj način da je ista *tempore criminis* postupala u nužnoj obrani.

Iako iz nalaza i mišljenja sudsko medicinskih vještaka nedvosmisleno proizlazi kako su i kod optuženice nakon ovog događaja na leđima utvrđene ozljede u vidu više natučenja, prvostupanjski sud, na temelju utvrđenog činjeničnog stanja, pravilno zaključuje da u postupanju optuženice kritične zgrade nema elemenata nužne obrane, jer je radnju počinjenja djela poduzela nakon što je prestao žrtvin napad na nju.

Naime, suprotno iznesenim žalbenim prigovorima optuženice sud prvog stupnja, prihvaćanjem usuglašenih nalaza i mišljenja sudsko medicinskih vještaka u pogledu dinamike događanja i mehanizma nastanka ozljede kod žrtve, ispravno zaključuje da je optuženica napala žrtvu u trenutku kada je žrtva mirno ležala na krevetu u spavaćoj sobi, zadavši joj jednu ubodnu ranu s kuhinjskim nožem u predjelu prsa, dakle u trenutku kada žrtva mirno leži i kada nikakvog napada od strane žrtve prema optuženici nije bilo, a raniji fizički sukob, za koji je nesporno utvrđeno da se dogodio, je u međuvremenu prestao, pa u takvoj situaciji ne može biti govora o postupanju u nužnoj obrani.

Stoga je prvostupanjski sud s pravom, imajući u vidu životnu dob i dosadašnje životno iskustvo optuženice, iskustvo u dosadašnjem korištenju i uporabi noža, a što proizlazi iz njezine obrane, odnosno činjenicu da joj ovo nije bilo prvi puta da koristi nož, pravilno zaključio kako je optuženica bila svjesna radnje koju poduzima, ali isto tako i posljedice koja uslijed poduzete radnje može nastupiti te da je upravo takvu, smrtnu posljedicu i htjela, pa se u konkretnom slučaju, nasuprot tvrdnjama optuženice, ne radi o nesretnom slučaju i nužnoj obrani, već o postupanju s izravnom namjerom, kako je to ispravno zaključio i sud prvog stupnja.

Također nije u pravu optuženica kada ističe da je radi pravilnog utvrđenja dinamike samog događaja trebalo provesti računalno forenzičnu rekonstrukciju događaja uz sudjelovanje sudsko medicinskog i traseološkog vještaka.

Naime, kao što je već ranije navedeno sud prvog stupnja je ovu odlučnu činjenicu utvrdio na temelju pronađenih i utvrđenih materijalnih tragova, a osobito usuglašenih nalaza i mišljenja sudsko medicinskih vještaka. Pri tome je prvostupanjski sud također imao u vidu i rezultate provedenog traseološkog vještačenja po vještaku Ž. R., iz kojeg proizlazi da prema rasporedu pronađenih i fiksiranih tragova s mjesta događaja nije moguće odgovoriti na pitanje koja je varijanta događaja vjerojatnija, ona koja se navodi u optužnici ili ona koju u svojoj obrani navodi optuženica, pa je, imajući u vidu navedeno, pravilan zaključak suda prvog stupnja da se na temelju tako danog nalaza i mišljenja traseološkog vještaka ova odlučna činjenica ne može s potpunom sigurnošću utvrditi, već je istu utvrdio na temelju drugih

provedenih dokaza. S obzirom na ovako dani nalaz i mišljenje traseološkog vještaka, u kojem isti nije mogao dati egzaktni odgovor u odnosu na navedene sporne okolnosti te na nesporna utvrđenja koja proizlaze iz provedenih sudsko medicinskih vještačenja, pravilan je zaključak prvostupanjskog suda da traseološko vještačenje, pa samim time i računalno forenzična rekonstrukcija događaja uz sudjelovanje, između ostalih, i traseološkog vještaka, nije od značaja i važnosti za utvrđivanje ovih odlučnih činjenica, jer je očigledno da se na taj način činjenično stanje ne bi na drugačiji način utvrdilo.

Isto tako nije u pravu optuženica kada tvrdi da je prvostupanjski sud tijekom dokaznog postupka trebao provesti dokaznu radnju suočenja između svjedoka I. T. i svjedokinje I. P., imajući u vidu činjenicu da je svjedokinja I. P., prepričavajući ono što joj je I. T. govorio o inkriminiranom događaju rekao drugačije od onoga kako je isti iskazivao kao svjedok tijekom dokaznog postupka, pa je, po mišljenju ove žaliteljice, iskaz ovog svjedoka zbog navedenih različitosti od strane suda prvog stupnja pogrešno cijenjen kao vjerodostojan i istinit.

Međutim, suprotno ovakvim žalbenim tvrdnjama optuženice da se radi o svjedoku koji, zbog različitosti u opisivanju predmetnog događaja, nije vjerodostojan potrebno je napomenuti kako je prvostupanjski sud iskaz ovog svjedoka detaljno i pomno analizirao, kako pojedinačno, tako i u odnosu na druge provedene dokaze, nakon čega ga je doveo u vezu s činjenicama koje proizlaze iz drugih dokaza, a osobito nalaza i mišljenja sudsko medicinskih vještaka te ga je potom kritički ocijenio, a za ocjenu vjerodostojnosti i uvjerljivosti iskaza ovog svjedoka dao je jasne, razumljive i dostatne razloge koje u cijelosti prihvaća i ovaj drugostupanjski sud. Pri tome, a ocjenjujući iskaz ovog svjedoka te dovodeći ga u vezu s iskazom svjedokinje I. P., žaliteljica zanemaruje činjenicu da se radi o svjedocima koji nemaju osobnih odnosno neposrednih saznanja o samom inkriminiranom događaju i nastanku ozljede kod žrtve, pa stoga na temelju njihovih iskaza sud prvog stupnja nije niti mogao utvrđivati odlučne činjenice koje se odnose na samu dinamiku sukoba između optuženice i žrtve te mehanizma nastanka ozljede kod žrtve. Naime, njihovi iskazi su prvenstveno korišteni kao kontrolni dokazi u odnosu na činjenice koje proizlaze iz obrane optuženice i nalaza i mišljenja sudsko medicinskih vještaka te u odnosu na prijašnji život i dotadašnje sukobe između optuženice i žrtve. Stoga, a imajući u vidu sadržaje iskaza ovih svjedoka i činjenice o kojima su oni iskazivali nije bilo potrebe provoditi njihovo međusobno suočenje, jer se na taj način ne bi mogle utvrditi odlučne činjenice u ovom kaznenom postupku.

Slijedom svega naprijed navedenog, po ocjeni ovog drugostupanjskog suda, činjenično stanje je, protivno tvrdnjama optuženice, u potpunost i na pravilan način utvrđeno te je sud prvog stupnja postupanje optuženice, kako je to činjenično opisano u izreci pobijane presude, ispravno pravno označio kao kazneno djelo ubojstva iz članka 110. KZ/11., pa se i u tom dijelu žalba optuženice također ukazuje neosnovanom.

Žaleći se zbog odluke o kazni državni odvjetnik smatra da je izrečena kazna preblaga, dok optuženica smatra da je prvostupanjski sud prilikom izricanja kazne izrekao prestrogu kaznu te da ju je trebao blaže kazniti.

Državni odvjetnik u žalbi ističe da je prvostupanjski sud optuženici kao olakotnu okolnost vrednovao činjenicu da je ista kazneno djelo počinila u stanju alkoholiziranosti, a koja okolnost se ne može cijeniti kao olakotna budući da se svojom voljom dovela u takvo stanje. Također smatra da, osporavajući svoju odgovornost za ovo kazneno djelo, uz utvrđene

otegotne okolnosti te cijeneći težinu i stupanj društvene opasnosti počinjenog kaznenog djela, ove okolnosti u svome zbiru predstavljaju okolnosti takve naravi da razlozi opće i specijalne prevencije, u konkretnom slučaju, opravdavaju izricanje kazne zatvora u znatno dužem trajanju od izrečene.

S druge strane optužena K. T. u ovom dijelu izjavljene žalbe navodi da je izrečena kazna zatvora prestroga jer je prvostupanjski sud prilikom izricanja kazne dao preveliki značaj otegotnoj okolnosti u vidu ranije osuđivanosti iste za prekršajna djela iz obiteljske domene te za kazneno djelo iz članka 177. stavka 1. KZ/11., dok nije u dovoljnoj mjeri uzeo u obzir dugogodišnje kontinuirano psihičko i fizičko zlostavljanje optuženice od strane žrtve.

Ocjenjujući osnovanost žalbe državnog odvjetnika i optuženice zbog odluke o kazni ovaj sud smatra da je sud prvog stupnja pravilno utvrdio sve one okolnosti koje, u smislu članka 47. KZ/11., utječu na odabir vrste i mjere kazne, međutim prilikom vrednovanja navedenih okolnosti, kako to s pravom ističe optuženica, dan je premali značaj okolnostima koje joj idu u korist, dok je, nasuprot tome, dan preveliki značaj utvrđenim otegotnim okolnostima, a osobito dosadašnjoj prekršajnoj i kaznenoj osuđivanosti, a kako bi se optuženici pravilnim vrednovanjem svih utvrđenih okolnosti izrekla primjerene kazna kojom će se u konkretnoj situaciji u potpunosti ostvariti zakonska svrha kažnjavanja propisana člankom 41. KZ/11.

Tako je prvostupanjski sud s pravom optuženici kao olakotno cijenio činjenicu smanjene ubroјivosti (a ne stanje alkoholiziranosti, kako to pogrešno ističe državni odvjetnik), relativno mlađu životnu dob te slabije socijalne i materijalne prilike, dok je kao otegotnu okolnost potpuno ispravno cijenio činjenicu da je uslijed ovakvog inkriminiranog postupanja optuženice naglo okončan jedan ljudski život, zbog čega su djeca optuženice i žrtve ostala bez oca, te činjenicu njezine dosadašnje osuđivanosti.

Međutim, ocjenjujući sve okolnosti konkretnog događaja prvostupanjski sud nije u dovoljnoj mjeri vrednovao činjenicu, a što proizlazi iz utvrđenog činjeničnog stanja, da je upravo žrtva bila ta koje je toga dana isprovocirala i započela fizički sukob s optuženicom, ista je napala i tjelesno ozlijedila optuženicu, prije nego li je legla na krevet u spavaću sobu, čime je upravo žrtva bila ta koja je dala bitan doprinos nastanku ovog tragičnog događaja, jer je upravo ovakvo ponašanje žrtve, po mišljenju vještaka psihijatra, bilo „okidač“ za kasniju neprimjerenu reakciju optuženice. Kada se uz navedenu činjenicu ima u vidu da se ovo nije dogodilo prvi puta te da je optuženica i ranije, kao fizički slabija i inferiornija pa samim time i ugroženija i ranjivija osoba, dugi niz godina bila izložena psihičkom, emocionalnom i fizičkom zlostavljanju od strane žrtve, te kada se ima u vidu okolnost da se u vrijeme počinjenja kaznenog djela ista nalazila u stanju alkoholne intoksikacije, ovakva njezina reakcija je, kako to zaključuje vještak psihijatar, odgovor na dotadašnje brojne konfliktne situacije koje su se događale između nje i žrtve, međutim unatoč svemu tome potrebno je ipak napomenuti kako za ovakav postupak optuženice, iako se isti donekle može i razumjeti, ipak nema opravdanja.

S obzirom na navedeno, po ocjeni drugostupanjskog suda, u pravu je optuženica kada ističe da se kazna zatvora u trajanju od 10 (deset) godina, a koja je pobijanom presudom izrečena optuženici, ukazuje neprimjerenom kako počinjenom kaznenom djelu i težini nastalih posljedica, tako i samoj ličnosti počiniteljice, stupnju njezine krivnje, pobudama zbog

kojih je kazneno djelo počinjeno, jačini ugrožavanja zaštićenog dobra odnosno svim okolnostima pod kojima je ovo kazneno djelo počinjeno.

Stoga je djelomičnim prihvaćanjem žalbe optuženice pobijana presuda preinačena u dijelu koji se odnosi na odluku o kazni na način da je optužena K. T. za kazneno djelo iz članka 110. KZ/11., zbog kojeg je prvostupanjskom presudom proglašena krivom, na temelju iste zakonske odredbe, osuđena na kaznu zatvora u trajanju od 8 (osam) godina, u koju kaznu joj je, na temelju članka 54. KZ/11., uračunato vrijeme provedeno u istražnom zatvoru od 9. travnja 2018, pa nadalje.

Navedenom kaznom, po ocjeni ovog suda, na potpuno nedvosmislen način izrazit će se jasna društvena osuda zbog počinjenog kaznenog djela, njome će se prvenstveno utjecati na optuženicu kako se u svom budućem životu više ne bi ponašala na ovako neprimjeren i društveno neprihvatljiv način i kako više ne bi činila ovakva, ali i druga kaznena djela, ali isto tako poslat će se poruka i drugim članovima društvene zajednice kako ovakva neprimjerena i neadekvatna reakcija optuženice u konkretnoj situaciji nije i ne može biti odgovarajući i društveno prihvatljiv način za rješavanje konfliktnih situacija te će se njome istovremeno utjecati na svijest građanstva o pogibeljnosti i nedopustivosti činjenja kaznenih djela te opravdanosti kažnjavanja njihovih počinitelja. Na taj način, ovakvom kaznom, prvenstveno će se ispuniti zahtjevi specijalne i generalne prevencije, a istovremeno će se ostvariti i druga svrha kažnjavanja propisana kaznenim zakonom.

Stoga strožom kaznom, za koju se zalaže državni odvjetnik, imajući u vidu naprijed navedene i utvrđene okolnosti, ne bi bilo moguće ostvariti svrhu kažnjavanja propisanu zakonom.

Slijedom svega iznesenog prihvaćena je žalba optuženice u odnosu na odluku o kazni, dok u tom dijelu nije prihvaćena žalba državnog odvjetnika.

S obzirom da je žalba optužene K. T. djelomično osnovana u dijelu u kojem se prvostupanjska presuda pobija u odluci o kazni, to je u tom dijelu pobijana presuda preinačena te je na temelju članka 486. stavka 1. ZKP/08. odlučeno kao u točki I. izreke ove presude.

Budući da ne postoje razlozi zbog kojih državni odvjetnik pobija prvostupanjsku presudu te ne postoje drugi razlozi zbog kojih optužena K. T. pobija prvostupanjsku presudu, a pri ispitivanju pobijane presude nisu pronađene povrede zakona iz članka 476. stavka 1. točke 2. ZKP/08., na čije postojanje drugostupanjski sud pazi po službenoj dužnosti, trebalo je, na temelju članka 482. ZKP/08., žalbe državnog odvjetnika i optuženice, u ostalom pobijanom, a nepreinačenom djelu, odbiti kao neosnovane, potvrditi prvostupanjsku presudu i odlučiti kao u točki II. izreke ove presude.

Zagreb, 24. travnja 2020.

Predsjednik vijeća:
Žarko Dundović, v. r.